

Olda Burda: Do padesáti mám daleko a na zadní kolečka nekoukám (retro 1994)

publikováno: 27. říjen 2015 | autor: David Prošek

Kdy, kde a jak jsem se seznámil s Oldou Burdou, si dneska už nepamatuju. Jak jsem s ním dělal rozhovor pro nově se rodící čtrnáctideník, si ale pamatuji celkem přesně. Tedy alespoň v těch podstatných věcech. Psal se rok 1994, fotoaparáty fotily na kinofilmy, diktafony nahrávaly na magnetofonové kazety a hard-disk našeho redakčního počítače měl kapacitu, za jakou by se dnes styděl i ten nejlevnější mobilní telefon.

Díky rozhovoru s Oldou jsem se poprvé v životě dostal do rozhlasového studia. Ale až poté, co se nám ho podařilo najít. Tedy to studio. Nacházelo se totiž v komplexu pražského Sjezdového paláce, v jehož chodbách jsem blouděním strávil daleko více času, než kolik následně zabralo níže sepsané povídání. Takže vraťme se nyní o jedenadvacet let zpátky.

(následující text je přepisem rozhovoru, který vyšel v roce 1994 v prvního ročníku čtrnáctideníku ŽURNÁL)

Na všetečné otázky Žurnálu odpovídal

OLDA BURDA

diskžokej a moderátor rádia VOX

(následující text je autentickým přepisem původního rozhovoru)

Diskotéky jsou především doménou mládeže a ten, jehož věk nekončí koncovkou –nácet se na nich většinou cítí všelijak. Přesto si myslíme, že portrét Oldy Burdy osloví širší část našich čtenářů. Kromě toho, že patří v Berouně k nejznámějším a nejoblíbenějším diskžokejům, pracuje jako moderátor pražské soukromé rozhlasové stanice VOX. A ta se programově zaměřuje na posluchače okolo 35 let. Sešli jsme se s ním přímo v prostorách rádia a po bleskové prohlídce všeho zajímavého, co nám VOX mohl nabídnout, jsme se u šálku kávy dali do řeči.

Můžeš nám prozradit svá osobní dotazníková data?

Narodil jsem se 20.4. 1970 v Berouně a tady jsem taky začal na 1. ZŠ chodit do školy. Pokračoval jsem potom ve studiu na Kladně, kde jsem absolvoval čtyřletý maturitní obor mechanik-elektronik a v duchu tehdejších zákonů jsem musel zůstat tři roky pracovat v železárnách. To jsem statečně vydržel a přes diskotéky se potom dostal až do rádia, kde dělám do dneška.

Ten závěr byl trochu rychlý. Jak že ses dostal k rádiu?

V podstatě náhodou, jako k řadě dalších vysněných věcí v mém životě. Byť to nebylo

Komerční sdělení

BODYTEC! Kdo nevěří, ať to zkusí, aneb nechte se příjemně překvapit!

(25. říjen 2015) Již koncem února jsme na stránkách Kurýru poprvé přišli s informací, že Beroun čeká revoluce ve fitness....

Pro brikety a pelety na jaře! A proč?

(13. březen 2015) Jednoduše proto, že se to vyplatí. Díky jarnímu snížení cen vstupních surovin nabízíme opravdu výjimečné...

nejjednodušší, už před rokem 1989 jsem dělal diskotéky a v tom jsem pokračoval i po revoluci. Když jsem jednou moderoval dětský karneval v Berouně, měl tam vystoupení i pan Zdenek Tulis, šéfdramaturg Paláce kultury. Všiml si mě a tak jsem začal dělat diskotéky a další pořady pro děti a mládež v Paláci kultury.	© 2015 Berounský Kurýr. all rights reserved.
Mezi tím jsem se pokoušel dostat i do státního rádia, ale provázela mě smůla. Postoupil jsem až do nejvyššího výběrového kola – na mikrofónní zkoušky. Krátce před jejich konáním jsem měl autonehodu. Přišel jsem při ní o přední zuby a tím pádem jsem samozřejmě šišlal. Byl jsem z toho tak vytrémovaný, že mě nevzali.	
Potom jsem si jednou náhodou všiml tady v Paláci tabulí rádia VOX a tam shodou okolností právě v té době potřebovali moderátora. Začal jsem se chodit koukat, postupně jsem zkoušel noční vysílání a dostal se až na denní služby. Dneska hraju pravidelně ranní vysílání od 5.00 do 9.00 a večerní od 21.00 do 1.00 hodiny.	
Hraješ sám na nějaký hudební nástroj nebo máš k muzice čistě pasivní přístup?	
V této oblasti mě rodiče nevedli až tak důsledně, takže s učením na nástroj jsem začal až v patnácti. Hrál jsem na bicí a dokonce jsem navštěvoval dva roky lidovou školu umění. Bubny mám sice rád dodneška, ale čas mi nedovoluje věnovat se jim naplno, a tak jak bych si představoval.	
Až na světlé výjimky jsou rozhlasoví moderátoři většinou muži. Čím to je? Dívky nemají o tuto práci zájem nebo jim chybí předpoklady?	
Moderátorky a diskžokejky samozřejmě jsou a některé, například Jitka Benešová, mají i úspěch. Pravdou však je, že jsou výrazně v menšině. U moderování v takovém rádiu, jakým je VOX, je u dívek hlavním kamenem úrazu technika. To, co ve státním rozhlase dělá deset lidí, u nás musí zvládnout moderátor sám. Říká se, že ženy jsou ve vztahu k technice méně přístupné a asi to bude pravda. Nakonec se to projevuje i na autech. Podle statistik sice způsobí ženy méně dopravních nehod, v daleko větší míře jsou ale schopné jet několik kilometrů na zataženou ruční brzdu a nepřijde jim to divné.	
Znamená to, že moderátor musí být i technik?	
Samozřejmě, moje práce není zdaleka jen mluvit na mikrofon. Všechny mixáže, správné vyvážení poměru muziky a mluveného slova, pouštění reklam, zakládání CD disků, to všechno obstarává moderátor.	
Když je ta práce tak náročná, je i odpovídajícím způsobem zaplacená? Co ti dnes přináší větší hromádku peněz, diskotéky nebo rádio?	
S diskotékama jsem začínal a pořád mě baví. Nedělám je proto, že bych hrabal peníze. Dost dobře by to ani nešlo. Výši svých příjmů bych si nechal pro sebe, vydělám si ale o poznání více než v železárnách. Je však pravda, že taky víc utratím. Mám okrajové služby, to znamená do práce i z práce autem, diskotéky jsou to samé. Kvalitní cédéčko dneska nekoupíš pod pět stovek a častější jsou ceny kolem tisíce...	
Pracuješ většinou v Praze. Znamená to, že tady i bydlíš? Jaký je dnes tvůj vztah k Berounu?	
Trvalé bydliště mám u rodičů v Karlštejně, chtěl bych se ale postavit na vlastní nohy. Je to velmi, velmi těžké. Můj vztah k Berounu je samozřejmě výborný. Vyrostl jsem v něm, je to město, kde jsem prožil dětství a takové má každý jen jedno. V Berouně jsem zkrátka byl a budu doma.	
A konkrétně „hmatatelný“ vztah?	
Pořád tady hraju diskotéky, bydlím nedaleko, to snad stačí.	
Pozoruješ v Berouně nějaký dopad tvé popularity z rádia?	
Mluvit o vlastní popularitě není zrovna vhodné, ale myslím, že pokud nějakou mám, vychází spíše z diskoték, než z rádia.	
Děláš v rádiu, hraješ na diskotékách, spousta Berouňáků tě ale nedávno viděla konferovat první berounský bierfest. Vystupuješ často i na takovýchto pořadech?	
Když se k takovéto práci dostanu, udělám ji rád, je to pro mě příjemná změna, moderovat tak velkou akci. Přímo pivní slavnosti jsem dělal v Berouně poprvé, častěji dělám třeba plesy.	
Co budeš dělat v padesáti? Budeš pořád diskžokej?	

Nemíním tuhle práci dělat tak dlouho. Jedině, že bych se rozhodl pro image diskodědka a chodil na pódium s hůlčičkou a plnovousem. Zatím mám do padesáti daleko a na zadní kolečka nekoukám. Nejbližší budoucnost vidím spojenou s VOXem a doufám, že se podaří rozběhnout spolupráci s televizí, která se začíná klubat.

Co tvoje ctitelky, mají ještě šanci nebo jsi nezvratně zadán?

Ženatý nejsem.

Co posloucháš doma?

Velmi zřídka si něco pustím, ale když dostanu chuť na nějakou lahůdku, tak je to třeba Vangelis, Jarre, Neil Diamond, Queen.

V souvislosti s diskotékami se v poslední době často diskutuje otázka drog. Co ti to říká?

Každý je strůjcem svého štěstí, já jsem drogu nikdy nezkusil a nikdy jsem k tomu netíhnul, byť jsem měl a mám příležitost. Možná, že je to dané i povahou člověka. Určitě hodně záleží na tom, do jaké společnosti se člověk dostane, jaké má rodinné zázemí.

Nebojíš se „mladé nastupující“ generace diskžokejů?

Nemám obavy z toho, že by mě snad chtěl někdo „vyšoupnout“. Jestli to ale někdo dělá lépe, určitě má možnost se prosadit. Já mám za sebou určité zkušenosti a mám tudíž jakýsi náskok, ale netvrdím, že bych to chtěl dělat věčně.

Hraješ v Berouně někde stabilně? Kde tě můžou tví příznivci pravidelně vidět?

Pravidelně mám své akce na Tetíně a v „lidáku“ v Králově Dvoře. Občas hraju i v Chrustenicích u Loděnic na Kladně nebo v Paláci kultury v Praze.

Děkuji za rozhovor a doufám, že se na nějaké tvé diskotéce potkáme.